

Graeme Simsion

**Het beste van
Adam Sharpe**

**Vertaald door Linda Broeder en Elise
deel 1**

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Ik zat thuis in Norwich feitjes te stampen over Pete Best, de vergeten eerste drummer van The Beatles, toen er rechtsonder in mijn scherm een e-mail verscheen.

van: angelina.brown@tpg.com.au

Hoi

Dat was alles. Hoi. Na tweeëntwintig jaar, waarvan twintig zonder enig contact, besloot Angelina Brown, mijn Eerste Echte Liefde, zomaar vanuit het niets mijn leven te veranderen en 'Hoi' te schrijven.

Het moment werd gemarkeerd door een liedje. 'My Sentimental Friend', een hit van Herman's Hermits uit 1969, galmde door mijn hoofd, dankzij de koptelefoon die ik droeg. Dat nummer zou nu een plekje krijgen in de jukeboxmusical van mijn leven, met die zin: 'There's the girl I once knew, who broke me in two.' Het was geen Wordsworth, maar toch toepasselijk genoeg om me aan de afzender te herinneren toen de mail binnenkwam.

Was dit de eerste keer dat ze weer aan me

dacht, dat ze haar gedachten liet afdwalen naar de tijd toen 'Like a Prayer' boven aan de hitlijsten stond, dat ze zich afvroeg wat er eigenlijk was geworden van die jongen uit die bar in Melbourne op wie ze verliefd was geworden? Had ze gewoon wat door haar lijst van contactpersonen gescrold en zich terloops afgevraagd: hoe zou het nu met hem zijn?

Klik op Adam Sharp, typ drie letters. verstuur.

Er moest meer achter zitten. Ten eerste zou ik niet tussen haar contactpersonen staan. We hadden geen contact meer gehad sinds de uitvinding van e-mail.

Haar e-mailadres leek te suggereren dat ze nog in Australië woonde. Ik keek op de Wereldklok-website: 13:15 uur in Norwich was kwart over twaalf 's nachts in Melbourne. Was ze dronken? Had ze Charlie verlaten? Had hij haar verlaten? Misschien waren ze vijftien jaar geleden al uit elkaar gegaan.

Ze gebruikte nog steeds haar meisjesnaam. Dat verbaasde me niet. Die had ze de eerste keer ook aangehouden.

Ik wist bijna niets over Charlie, niet eens zijn achternaam. In mijn gedachten had hij dezelfde achternaam als zij. Charlie Brown. Dat kleine, kale stripfiguurtje met zijn honkbalhand-

schoen: ‘Het is een hoge bal, Charlie Brown. Mis hem niet, Charlie Brown.’ In het echte leven was ik degene die had gemist.

Op een avond, na een paar biertjes, had ik haar gegoogeld. Ik was niet ver gekomen. Angelina had dezelfde naam als een lid van de commissie Gelijke Behandeling en een krantencolumniste, en het was te moeilijk voor mijn beschonken brein om haar terug te vinden tussen de rechtszaken en columns. Tenzij ik op afbeeldingen zocht. Ik had mezelf tegengehouden. Angelina was een verslaving, of dat was ze geweest, en de enige manier om van een verslaving af te komen was geheelonthouding.

Misschien. Het was al lang geleden. Iedere alcoholist wil bewijzen dat hij is genezen. Na een vaste relatie van twintig jaar zou ik toch heus wel een paar e-mails kunnen uitwisselen met mijn ex-geliefde, die weer contact met me had gezocht.

Misschien was ze wel ongeneeslijk ziek en wilde ze alles netjes afhandelen. Die gedachte kwam vast voort uit het gesprek met mijn moeder tijdens het ontbijt. Misschien wilden Charlie en zij wel gewoon wat vakantietips voor Noord-Engeland: ‘We zoeken een koude, ellendige plek om even aan die eeuwige zonneshijn

te kunnen ontsnappen.’ Wat zei het over mijn relatie met Claire als ik me te onzeker voelde om op zo’n onschuldig bericht te reageren?

Ik liet Angelina’s mail liggen tot ’s avonds. Toen Claire thuiskwam, was ik nog steeds mijn opties aan het afwegen. Al roepend voerden we een gesprek, ik vanuit mijn werkkamer, zij onder aan de trap, maar ik zag haar al voor me in haar grijze, belangrijke-vergadering-pak met groene sjaal en hoge hakken die haar een respectabele lengte van 1.62 meter gaven.

‘Sorry. Vergadering liep wat uit. Eten ruikt lekker.’

‘Jamie Oliver. Kipstoofschotel. Ik heb mijn deel al op.’

‘Glas wijn?’

‘Lekker, er staat nog een open fles in de koelkast.’

‘Hoe is het met je moeder?’

‘De uitslagen zijn nog niet binnen. Ik geloof dat ze een beetje bang is.’

‘Heb je haar de groeten gedaan?’

‘Vergeten.’

‘Adam... jammer. Heb je Elvis eten gegeven?’

‘Anders had je dat al wel gemerkt.’

Dat was een goede samenvatting van de re-

latie die Angelina's e-mail misschien op de proef zou stellen. Ons huishouden was een goedgeoliede machine. We maakten geen ruzie, we aten samen in het weekend, we zorgden voor elkaar. Goede vrienden. Daar worden geen liedjes over geschreven, maar er valt veel voor te zeggen. We hadden het beter voor elkaar dan mijn pubquizteamgenoot Sheilagh en haar man Chad, die voor iedereen zorgden behalve voor elkaar. Of onze vrienden Randall en Mandy, die in een hevige strijd om de voorgdij over hun ivf-tweeling waren verwickeld, met slachtoffers van San Jose tot Liverpool. Of mijn ouders, wat dat betreft.

Maar de afgelopen jaren was de resterende romantiek tussen ons langzaam verdwenen. Twee maanden eerder had ik een eenpersoonsbed voor in mijn werkkamer gekocht, zogenaamd vanwege mijn gesnurk en omdat Claire haar slaap nodig had, want ze had veel aan haar hoofd met de mogelijke verkoop van haar softwarebedrijf. Ons seksleven was samen met mij uit de slaapkamer verdwenen, maar ik miste het niet zoveel als ik had verwacht. Ik wist niet of ik daar nu blij mee moest zijn of niet.

Onze situatie verschilde waarschijnlijk niet veel van die van andere stellen van onze leef-

tijd. Het zou te ver gaan om eventuele gebreken af te schuiven op een relatie die tweeëntwintig jaar eerder was stukgelopen. Ik dacht niet aan Angelina wanneer ik me in een databaseprobleem verdiepte, of me probeerde te herinneren hoe de zanger van de Bonzo Dog Doo Dah Band heette, of Claire een kus op haar voorhoofd gaf als ze naar haar werk ging. Ik dacht alleen aan haar als ik naar muziek luisterde of sporadisch een liedje op de piano speelde. Tijdens die paar minuten of uren was ik weer terug in 1989.

Ik speelde in een bar – niet een pub, een bar – in Melbourne, op de eerste verdieping van een gebouw aan Victoria Parade in de wijk Fitzroy, vlak bij het centrum. Het was een van de weinige tenten die tot laat openbleef, en de bar trok een mengeling van yuppies en babyboomers. In die tijd was een babyboomer nog iemand die vlak na de oorlog was geboren, niet iemand zoals ik die bijna twintig jaar later ter wereld was gekomen.

Op de meeste avonden waren de babyboomers in de meerderheid, dus mijn uitgebreide jarenzestig- en zeventigrepertoire kwam goed van pas. Aan het begin van de avond druppelde er een gestage stroom klanten binnen, maar

het werd pas druk als de restaurantgangers en de overblijvers uit andere pubs hun paraplu's uitschudden, hun winterjassen en wollen mutsen aan de kapstok hingen en een ijskoud pilsje bestelden. Het was begin juli, hartje winter, en Australië had zijn belofte van zonnig oord nog niet ingelost.

De tent zou geen prijzen winnen voor de inrichting. Het had een bar met acht tot tien krukken, een tiental tafeltjes, een paar leren banken, en de muren waren versierd met oude filmposters. Ze serveerden geen echte maaltijden, alleen borrelhapjes. Maar als het eenmaal volstroomde en er meer bargasten stonden dan zaten, zorgden het rumoer en de rook voor meer dan genoeg sfeer.

Ik was inmiddels drie weken in Australië. Een verzekeringsmaatschappij was een nieuw databasesysteem aan het invoeren en ik had een consultancyklus van vijftien maanden binnengesleept die me naar verschillende vestigingen over de hele wereld zou brengen. Ik was zesentwintig, amper vijf jaar afgestudeerd als informaticus, en lifte mee op een golf van technologische ontwikkelingen die de oudjes van in de dertig hadden gemist. Informatica was mijn manier om aan mijn eenvoudige achtergrond

te ontsnappen, nadat ik de logischere optie van rockster worden had opgegeven.

Toen ik tijdens mijn eerste week in Melbourne met een paar collega's was meegegaan naar de bar om te vieren dat een van hen vader was geworden, had ik een paar liedjes op de piano gespeeld. Ik weet nog dat ik 'Walk Away Renée' speelde ter ere van de pasgeborene, omdat die zo was genoemd. De barman, een onbehouwen type genaamd Shanksy, gaf me een halve pint – een pot – bier. Ik bedankte hem voor het mogen spelen op de piano en hij zei: 'Wanneer je maar wilt, mate.'

Daar hield ik hem aan en de bar werd mijn sociale leven. Shanksy gaf me gratis drankjes en ik zette een fooienpot op de piano. Ik verdiende er aardig mee, maar ik deed het niet voor het geld. Mijn gewone baan betaalde goed en ik ontving een onkostenvergoeding waarmee ik een loft boven een vegetarisch restaurant aan Brunswick Street kon betalen, op vijftien minuten met de tram vanaf mijn werk en tien minuten strompelen vanaf de bar.

Ik raakte vertrouwd met de piano. Hij was van het Australische merk Beale, oud, maar met een mooi geluid, en er stond zelfs een microfoon en een kleine versterker bij. Op weg naar

mijn werk of na mijn rondje hardlopen in de ochtend kwam ik vaak even langs om de schoonmakers met mijn toonladders te verblijden.

In de avonden maakte die piano een groot verschil. Anders zou ik maar een eenling zijn geweest die zijn eigen drankjes moest betalen, zonder reden om iemand aan te spreken of door iemand aangesproken te worden. En met veel te veel tijd om na te denken over die grote leegte in mijn leven.

Ik had haar niet zien binnenkomen. Ik zag haar pas toen ze naar de piano liep: in de twintig, schouderlang donkerbruin haar met een lichte huid, hooguit 1.70 meter inclusief hakken. In een stad die zich collectief in het zwart kleedde, droeg zij een witte wollen jurk met hoge laarzen.

Ze had een roze cocktail in haar hand. Officieel was het ook een cocktailbar, maar dit was Australië, dus de meeste mensen dronken bier, wijn en simpele mixdrankjes, tenzij ze shotjes achteroversloegen: b-52's en Flaming Lamborghini's. De verzameling sterkedrank achter de bar was meer voor de sier en Shanksy's cocktailrepertoire was beperkt. Maar vanavond had hij een roze klaargemaakt. Met een kers en een